

Chương 3

Một Bông Hoa Lê

Hết ngày cuối tuần, sáng thứ hai đi làm, biết tin Steven chụp ảnh cho tạp chí, quả nhiên phản ứng của mọi người đều chấn động đúng như những gì Lisa dự đoán. Về mặt của các đồng nghiệp khiến cô vô cùng thỏa mãn, cảm giác rất tuyệt.

Thư Đình nhìn cô ấy với ánh mắt ngưỡng mộ: “Lisa, không ngờ cậu lại quen Steven. Mình đã đọc bài phỏng vấn anh ta trên tạp chí, trong ảnh anh ta trẻ trung tuấn tú, phong lưu...”.

Lisa cười và nói: “Tôi qua bọn mình còn cùng ăn tối”.

“Trông anh ta thế nào?”.

“Giống như cậu nói, anh tuấn phóng khoáng! Có điều mình thấy người khác cuốn hút hơn”.

“Người khác?”.

“Bạn của Steven”.

“Lạ thật, vì sao trước đây cậu không nói?”.

“Mình không cần có chuyện gì cũng phải nói ra”. Lisa lườm cô ta.

Thư Đình bị dội nước lạnh nhưng vẫn muốn buôn chuyện, phần khích hỏi tiếp: “Vậy còn Tiêu Úc Sơn thì sao? Có phải bên ngoài anh ta đẹp trai hơn trên ti vi không?”.

Nhắc đến chuyện này Lisa càng thao thao bất tuyệt. Họ đang chuyện trò sôi nổi thì Thuận Khiết bước vào. Thư Đình lập tức gọi cô: “Thuận Khiết, chắc chắn là cậu không thể tin được Lisa lại...”.

Lisa tranh nói trước: “Thuận Khiết biết lâu rồi, hôm qua cô ấy đi cùng mình”.

“Cái gì?”.

“Mình gọi cô ấy giúp”.

Thư Đình bức xúc hét lên: “Lisa, cậu không thèm gọi mình đến giúp”.

Thuần Khiết vỗ vai Thư Đình rồi mỉm cười với Lisa: “Nghe thấy rồi chứ, lần sau có chuyện thì tìm cô ấy”.

Lisa về bàn làm việc của mình, đưa mắt nhìn Thuần Khiết: “Trang bìa của cậu xong chưa?”.

“Khách hàng nói lại có thêm vài ý tưởng mới...”.

“Lặp đi lặp lại là đặc điểm chung của họ, người nào ở đây cũng đều bị họ hành...”.

Thuần Khiết cười gượng, đặt túi xách xuống, sau đó bật máy tính rồi cởi áo khoác. Vừa đăng nhập MSN, màn hình ngay lập tức hiện lên cửa sổ chat: “Buôn tí”.

Cô nhìn nick rồi lại ngẩng đầu nhìn Lisa, nghi ngờ hỏi: “Chuyện gì?”.

“Nói ở đây nhé”. Lisa không ngẩng đầu mà tiếp tục gõ: “Hôm qua không có cơ hội hỏi cậu. Cậu và Tiêu Úc Sơn là thanh mai trúc mã?”.

“Không phải. Bọn mình học cùng nhau một năm”. Thuần Khiết trả lời.

“Sao cậu chưa nói bao giờ?”.

“Anh ta là ngôi sao lớn. Mình là nhân viên quèn, có gì đáng nói chứ”.

“Anh ta hẹn cậu cùng ăn cơm...”.

“Đó là vì anh ta gián dị, dễ gần”.

“Trước đây hai người đã từng xảy ra chuyện gì chưa? ^_^”.

“Hôm qua cậu cũng nghe thấy rồi. Trong mắt anh ta mình là một đứa béo mập với kiểu đầu dưa hấu”.

“Thế thì chắc chắn là cậu đã từng thích anh ta, đúng không?”.

“...”.

“Bị mình nói trúng rồi nhé? Ha ha ha ha...”.

“...”.

“Mình đúng là ghen tị với cậu chết đi được, có ảnh hồi đi học của bọn cậu không, cho mình xem với”.

“Mình phải đọc bản thảo”.

“Câu hỏi cuối cùng”.

“?”.

“Cậu và Phong Bính Thân là thế nào đây?”.

“Hôm qua mình hỏi khắp nơi mà không tìm được nhiếp ảnh gia. May mà có anh ta giúp. Thế nên cậu mới hoàn thành nhiệm vụ thuận lợi. Rõ ràng anh ta là ân nhân của cậu. Cậu còn mặt mũi hỏi mình với anh ta là như thế nào?”.

Lisa bị cô nói cho một trận, không buồn chuyện nữa.

Một lúc sau, Catherine vào phòng làm việc, nghe tin cũng gọi Lisa vào hỏi.

Mặc dù chị ta cũng tò mò nhưng không giống với những người khác thích hỏi đến cùng, không muốn để lộ tầm nhìn của mình. Vì thế không hỏi tỉ mỉ, chỉ hỏi một chút về tiền tạm ứng. Sau khi biết không vượt quá mức tạm ứng thì khen ngợi cô ấy vài câu.

Lisa quay về phòng làm việc với tâm trạng vô cùng xúc động. Thấy Thuận Khiết đang vui đầu đọc bản thảo liền bước lại gõ vào bàn cô: “Buổi trưa cùng đi ăn cơm nhé. Mình biết gần đây có một nhà hàng mới mở”.

“Ok”. Thuận Khiết không ngắt đầu, buột miệng hỏi một câu: “Chủ biên hài lòng chứ?”.

“Cậu nói xem?”. Lisa mỉm cười rạng rỡ, không giấu được vẻ đắc ý.

Thuận Khiết cười, không nói gì.

Lisa quay về trước máy tính nhưng không có tâm trạng làm việc. Vừa tới giờ ăn trưa, cô ấy lập tức kéo Thuận Khiết đi ăn. Đến cửa thang máy gặp giám đốc nhân sự dẫn theo một cô gái xinh đẹp. Ra đại sảnh lại gặp Tô San và Aní.

Bốn người cùng đi ăn trưa.

Nói đến cô gái vừa mới gặp, không biết có phải đến ứng tuyển vị trí trợ lý chủ biên không.

Hai tháng trước Catherine đã sa thải trợ lý của mình. Từ đó đến nay phòng nhân sự vẫn chưa tìm được người thích hợp. Rất nhiều việc lật vật đều đẩy cho phòng biên tập. Vốn dĩ phòng biên tập đã ít người nên không tránh khỏi những lời ca thán, nóng lòng mong đợi phòng nhân sự đưa người tới. Vì thế vừa nghe thấy lời Lisa, Tô San lập tức cầu nguyện cô gái này được Catherine chọn làm trợ lý cho mình.

Sau đó Aní lại hỏi tình hình phỏng vấn Tiêu Úc Sơn.

Cô ấy là người đề ra chủ ý này. Bây giờ Tiêu Úc Sơn nổi tiếng như vậy, cô ấy cũng rất đặc chí. Lisa liền kể một chút về nội dung phỏng vấn cho hết giờ ăn trưa.

Đợi đến khi họ ăn cơm xong, quay về phòng làm việc thì cô gái kia đã ngồi phía sau bàn làm việc của trợ lý chủ biên. Tô San tạ ơn trời phật, vào phòng uống nước pha một tách cafe, nằm trên ghế nhắm mắt thưởng thức.

Cô gái đó có mái tóc xoăn màu hạt dẻ, da trắng như tuyết, đôi mắt to tròn giống như búp bê, rất sáng và đẹp. Cô ta cũng rất hoạt bát, chủ động đến giới thiệu với họ, tự xưng là Ôn Đế, từ trên xuống dưới toàn hàng hiệu.

Sau khi cô ta đi, Thư Đình và Lisa bắt đầu suy đoán về những đồ hàng hiệu trên người cô ta.

Biên tập tạp chí thời trang nghe thì oai nhưng nếu nói có thể mặc toàn đồ hiệu thì cả phòng chỉ có một mình chủ biên Catherine. Những người khác lĩnh lương sống qua ngày, thỉnh thoảng mua chút đồ giảm giá, hàng fake. Bỗng nhiên nhìn thấy cô đồng nghiệp trẻ tuổi trên người toàn hàng hiệu, khó tránh khỏi có một chút nghi ngờ. Dĩ nhiên không loại trừ trường hợp gia đình cô ta giàu có.

Thư Đình thuộc phái hành động, lập tức mở tổ công tác, liên hệ với nhân viên phòng hành chính nhân sự và nhanh chóng biết được thông tin cô gái này do giám đốc sáng tạo giới thiệu. Bố cô ta là ông chủ bách hóa Hồng Thịnh.

Sau đó mọi người không nói gì nữa. Đừng nói giám đốc sáng tạo rất có thể lực trong công ti, chỉ nói đến bách hóa Hồng Thịnh thôi cũng đủ khiến họ phải ngược nhìn. Huống hồ cô Ôn Đế này lại trẻ trung, xinh đẹp, sành điệu.

Bình thường khi không có chuyện gì Thuần Khiết cũng buôn chuyện với mọi người. Hai hôm nay, vì Trác Việt nên tâm trạng cô không vui. Thêm vào đó lại có một đồng bản thảo phải đọc nên cô không nói gì.

Trên MSN chốc chốc lại có người tìm cô nói chuyện. Trác Việt cũng online nhưng là busy, mãi mãi là busy. Anh ta suốt ngày họp hành, công việc thì làm ngập đầu, lúc nào cũng bận rộn. Cô ngại không muốn làm phiền.

Gần đến giờ về đột nhiên anh ta lại xuất hiện, hẹn cô cuối tuần cùng đi ăn.

Có lẽ mấy ngày liền cô không thèm bận tâm đến anh ta khiến anh ta nhận ra điều gì đó. Hoặc là vì lí do khác, bỗng nhiên anh ta chủ động hẳn lên. Cô nhìn cửa sổ chat trên màn hình, sững người một lúc nhưng vẫn nhận lời.

Cô là một người rất biết nhìn nhận lại bản thân mình. Thiết nghĩ chỉ vì một chuyện vẫn chưa xác định mà đã nghi ngờ anh ta thì cũng không thỏa đáng. Thay vì tự mình giận dỗi, chi bằng trực tiếp hỏi cho rõ ràng.

Ngày thứ bảy Trác Việt vẫn có cuộc họp nên hẹn cô ở quán cafe gần công ti anh ta.

Vì biết tính anh ta nên Thuần Khiết mang theo laptop đến quán cafe. Trong lúc chờ anh ta thì mở máy lướt web. Tin tức giải trí hàng đầu của các trang web đều là tin Tiêu Úc Sơn tái xuất, có vài tấm ảnh của anh ta trước đây. Một chàng trai da trắng, đôi mắt đẹp như tranh vẽ, dáng vẻ có đôi chút lạnh lùng xa cách. Nhà báo gọi anh ta là ngôi sao nam duy nhất từ trước tới nay có sự kết hợp hảo hảo giữa ưu phiền và cao quý.

Thuần Khiết không biết tác giả của bài báo này có phải là fan của anh ta hay không nhưng từ tận đáy lòng cô đồng ý với câu nói đó.

Quả thực vẻ bề ngoài của Tiêu Úc Sơn đẹp tới mức khiến thần linh phải nổi giận. Cô không kim được hồi tưởng lại thời học sinh. Anh chàng lạnh lùng kiêu ngạo với cây đàn guitar trên lưng, dù chỉ mặc bộ đồng phục màu xanh lam của trường thôi mà cũng thật nổi bật.

Cô đang ngây người nhìn tấm ảnh thì bị vỗ nhẹ vào vai. Tiếng cười lạnh lạnh của Trác Việt vang lên trên đầu: “Đang xem gì đấy?”.

Thuần Khiết ngẩng đầu cười với anh ta: “Tin tức giải trí”. Nói xong cô gập máy lại.

Trác Việt mặc áo sơ mi trắng, thắt cà vạt đen. Vừa ngồi xuống đã nới lỏng cà vạt, thở dài than phiền: “Hôm nay ông già có khách hàng lớn, cứ bắt anh phải đi cùng. Mệt chết đi được...”.

Thuần Khiết chỉ cười. Hình như anh ta có vẻ sợ bố.

Lúc ấy phục vụ đưa menu tới. Mỗi người gọi một suất cơm văn phòng.

Thuần Khiết nói: “Em cố ý trang điểm”.

Trác Việt cười: “Mắt thâm quầng cũng đẹp”. Ngừng một lát rồi nói: “Lâu lắm rồi không ăn cơm em nấu...”.

Ấn ý của câu nói này là lâu lắm rồi chúng ta không bên nhau.

Thuần Khiết bình thản nói: “Tài nấu ăn của em không tốt”.

Trác Việt chỉ cười không nói gì, đưa tay nắm tay cô. Bỗng nhiên Thuận Khiết cảm thấy gương ngùng, bất giác muốn rút tay lại nhưng không nhúc nhích. Nhân viên mang cơm tới coi như không nhìn thấy, rõ ràng là đã quá quen thuộc với cảnh tượng này.

Nhân cơ hội ấy Thuận Khiết rút tay lại, cầm thìa đĩa và nói: “Đói quá! Buổi sáng em chỉ uống một cốc sữa”.

Trác Việt cũng cầm thìa của mình, thở dài bảo: “Anh hơn em một miếng bánh mì”.

Thế là hai người cúi đầu ăn cơm, vừa ăn vừa nói qua về tình hình gần đây của mình.

Trác Việt làm trong công ti giày của bố. Trước đây làm hành chính, gần đây chuyển sang bộ phận marketing, ngày càng phải tiếp khách nhiều hơn. Anh ta là con một, là người thừa kế sản nghiệp trong tương lai. Vì thế bố anh ta yêu cầu vô cùng nghiêm khắc.

Ăn cơm xong, Thuận Khiết chuẩn bị dẫn dắt chủ đề nói chuyện sang chuyện “Người ở công ti, xe ở ngoài” thì bỗng nhiên có mấy người bước vào cửa. Người đàn ông trung niên đi đầu nhìn thấy họ, liền gọi: “Trác Việt!”.

Trác Việt vừa quay đầu, sắc mặt liền biến đổi. Anh ta đứng dậy, miễn cưỡng gọi một tiếng: “Bố”.

Thuận Khiết không hề chuẩn bị tâm lí, cũng sững người một lúc. Chỉ thấy người đàn ông đang bước lại khoảng năm mươi tuổi, complet giày da bóng lộn. Khuôn mặt toát lên vẻ uy nghiêm phong trần, Trác Việt có vài phần giống ông ta.

Ông Trác là người từng trải, ngắm nghĩa cô từ đầu tới chân không bỏ sót, sau đó hỏi con trai: “Cô gái này là bạn con à?”.

Trác Việt gật đầu và nói: “Cô ấy họ Chân, là bạn con quen hồi còn ở Anh”. Nói rồi quay sang nhìn cô: “Đây là bố anh”.

Thuận Khiết đứng dậy, mỉm cười và nói: “Cháu chào bác”.

Ông Trác gật đầu với cô, mỉm cười rồi liếc nhìn đĩa thức ăn trên bàn: “Hai đứa đã ăn rồi à...”.

“Vâng, bọn con vừa ăn xong”.

“Vây hai đứa nói chuyện tiếp đi, bố còn phải tiếp khách”. Nói rồi quay người định bước đi, bỗng nhiên lại quay lại dặn dò Trác Việt đừng quên cuộc họp buổi chiều.

Trác Việt gật đầu, thấy bóng bố biến mất ở chỗ thang máy mới thờ phào nhẹ nhõm, quay sang nhìn sắc mặt Thuần Khiết, không phát hiện thấy cô có gì bất thường, liền hỏi: “Căng thẳng không?”.

Thuần Khiết cười: “Cũng bình thường”.

Cô không ngờ lại gặp bố anh ta, càng không ngờ anh ta giới thiệu mình là bạn quen hồi còn ở Anh. Trong lòng rõ ràng là không thoải mái nhưng quyết không chịu để lộ ra ngoài. Lòng tự trọng của cô bị tổn thương, hệ thống tự bảo vệ ngay lập tức khởi động, càng tươi cười rạng rỡ hơn. Trong tình cảm, cô thuộc phái bảo thủ. Trước khi chưa xác định được tình cảm của đối phương thì quyết không biểu lộ trước. Điều này không liên quan đến vẻ rụt rè, kín đáo của con gái. Chỉ là thiếu cảm giác an toàn.

Quả thực không thể coi đây là một cuộc gặp mặt vui vẻ. Huống hồ buổi chiều Trác Việt còn có cuộc họp, cô càng không tiện làm mất thời gian của anh ta.

Thuần Khiết mang trong mình tâm trạng bực tức, đi mấy chuyến xe mới về đến nhà. Vừa vào nhà đã ngửi thấy mùi lạ. Cô lập tức chau mày, tìm kiếm nơi phát ra mùi lạ đó, đến tận khi nhìn thấy con chim tương tự mỏ đỏ xinh đẹp kia thì cô mới thở dài ngao ngán.

Cô nuôi thân cũng đủ khó khăn rồi, thế mà còn phải nuôi thêm một con chim. Cái tay Phong Bính Thần kia chỉ gây phiền phức cho cô... Cô lại thờ dài, cho nó thêm chút thức ăn, nước uống. Còn mình thì chẳng buồn ăn tối, leo lên giường đi ngủ.

Hôm sau đi làm, lúc mở hòm thư thì phát hiện có một tài liệu về cách chăm sóc chim tương tự. Người gửi là Chage. Cô sửng người một lúc, gửi tin nhắn cho Phong Bính Thần: “Sao anh biết hòm thư điện tử của tôi?”.

Anh ta nhanh chóng trả lời lại: “Tôi có danh thiếp của cô”.

“Tôi không nhớ đã từng đưa danh thiếp cho anh”.

“Cô đưa cho Quân Hạo, đưa cho cậu ấy có nghĩa là đưa cho tôi”. Đi kèm theo lời nhắn đó là hình mặt cười.

“...”.

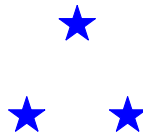
Thuần Khiết càng thấy lạ hơn. Hòm thư trên danh thiếp của cô chỉ dùng trong công việc. Nhưng lúc này cô đang mở hòm thư cá nhân. Cô nghĩ một lúc rồi mở hòm thư rác xem đã từng nhận được thư của anh ta chưa. Nhưng tiếc là không có. Sau đó cô lại dùng địa chỉ của anh ta để tìm kiếm nhưng vẫn không phát hiện ra điều gì.

Cô tự cười chế nhạo, không hiểu nổi Phong Bính Thần. Nhìn cách ăn mặc của anh ta, lời nói, cử chỉ đến những nơi anh ta xuất hiện rồi bạn bè, không có gì là không chứng tỏ người này xuất thân cao quý. Cô không có khả năng quen với những người như thế này, tự thấy mình không có sức hút mãnh liệt đến nỗi khiến anh ta nghiêng ngả.

Vậy thì vì sao anh ta lại giúp đỡ cô vô tư đến vậy, lại còn tặng cô một con chim tương tự?

Bỗng nhiên nhớ lại sau bữa tối hôm ấy anh ta nằng nặc đòi đưa cô về nhà. Trên đường đi có một thai phụ lên xe, một thanh niên trai tráng chiếm chỗ ngồi chễm chệ. Phong Bính Thần nói đùa một câu, không có não cũng là loại tàn tật. Cô nghe mà cười mãi.

Mắt anh ta có hai màu, nói giọng London, không giống người bản địa nhưng lại rất thông thuộc các tuyến đường giao thông. Nghe anh ta nói có cô em gái lấy chồng ở đây. Cô và anh ta mới quen nên không tiện hỏi, cũng không muốn hỏi. Một quý công tử như anh ta, so với cô rõ ràng là người ở hai thế giới. Mặc dù vậy anh ta cũng đi tàu điện ngầm.

Mọi người làm thêm khoảng nửa tháng cho xong một chuyên đề nên quyết định ra ngoài thư giãn.

Đoàn người đến Hồng Tụ Phường.

Đây là khu vui chơi nổi tiếng nhất thành phố Thánh Anh. Rất nhiều người ném tiền vào đó, trong đó không thiếu các ngôi sao.

Lúc ăn tối Thuần Khiết đã thấy hơi mệt, ở đó tiếng nhạc âm âm khiến cô càng thấy choáng váng. Cô không quen với mùi khói thuốc, cũng không muốn chen chúc cùng với một đám người lạ. Vì thế nên ngồi uống chút rượu.

Tính cách của cô khá trầm tĩnh. Cuộc sống cũng rất bình lặng, theo đúng trình tự. Người khác vất vả thi đỗ đại học khó tránh khỏi muốn có một mối tình.

Cô vẫn chăm chỉ học, coi sách vở là người thầy, người bạn suốt đời. Thực ra hồi ấy cô cũng không thiếu những chàng bày tỏ tình cảm với mình. Có điều điểm cháy tình cảm của cô khá cao, không thể dễ dàng dẫn cháy. Huống hồ từ hồi còn là thiếu nữ, cái hồi mà tình cảm nam nữ bắt đầu đơm chồi thì cô đã gặp một chàng trai như Tiêu Úc Sơn nên khi nhìn người khác, lúc nào cũng có cảm giác thiếu chút gì đó. Đến tận khi gần tốt nghiệp, cô mới dần dần tỉnh ngộ, sau đó Trác Việt liền xuất hiện.

Người ta thường nói tình yêu chính là gặp được đúng người vào đúng thời điểm. Nhưng cô nghĩ rằng nếu một người muốn yêu thì giống như bông hoa sắp nở, muốn ngăn cũng không ngăn được. Cho dù không đúng người thì cũng không đến mức từ chối, cũng muốn thử xem sao.

Có điều theo như tình hình trước mắt thì cuộc thử nghiệm của họ không thành công.

Anh ta không muốn thừa nhận cô trước mặt người nhà. Mặc dù cô cũng chưa từng nghĩ tới việc muốn cùng anh ta bước vào cuộc sống hôn nhân. Nhưng là một người phụ nữ thì vẫn không tránh khỏi cảm thấy bị tổn thương. Huống hồ lòng tự tôn của cô lại rất mãnh liệt.

Cô lại rót cho mình một cốc rượu rồi uống một hơi. Bên cạnh có một anh chàng đã nhìn cô một lúc khá lâu, dường như chỉ đợi một ánh mắt của cô là sẽ bước lại gần. Nhưng cô chỉ quan tâm đến rượu, cảm giác huyết Thái Dương nhói đau. Cô rất nhớ cái đêm êm ái của mình nhưng ra về giữa chừng là không lịch sự.

Cô nghi ngờ không biết liệu mình có mắc chứng bệnh về giao tiếp hay không, thậm chí hẹn hò với bạn trai cũng coi là một cuộc tiếp khách không cần thiết. Bây giờ ngay cả đi chơi với đồng nghiệp cũng mệt không muốn ứng phó. Thật đúng là nguy hiểm!

Lisa nhảy tới mức mướt mải mồ hôi. Lúc quay lại nhìn thấy trên bàn có hai chiếc vỏ chai, liền giơ ngón cái với cô. Thuần Khiết bật màn hình điện thoại, giơ lên trước mặt cô ấy: “Cũng muộn rồi, nên về rồi chứ”.

Lisa lườm cô bằng đôi mắt ngà ngà say: “Chí ít cũng xem múa thoát y đã chứ”.

Thuần Khiết chỉ biết ngậm miệng.

Xem xong múa thoát y, mọi người bắt đầu ra ngoài gọi xe, chỉ có Ôn Đế nói có xe sắp đến đón, phải đợi một lúc.

Thuần Khiết ra ngoài bắt taxi, không để ý bắt chọt một chiếc Porsche màu đỏ đỗ trước mặt. Cô uống hơi nhiều nên giật nảy mình, rượu cũng tỉnh hơn nửa,

ngẩng đầu nhìn anh chàng ngồi trên ghế lái, dờ khóc dờ cười: “Này, không phải anh đi theo tôi chứ?”.

“Muốn nghe lời nói thật không?”. Phong Bính Thần hỏi lại rồi nghiêng người mở cửa xe cho cô, cười và nói: “Lên xe, tôi sẽ nói cho cô biết”.

Quả thực lúc này Thuần Khiết rất cần một chiếc xe. Cô chui vào xe không chút khách khí.

Phong Bính Thần nở má, cười nói: “Thực ra tôi đã để ý cô rất lâu rồi, thấy cô ngà ngà say nên quyết định đưa cô về, coi như làm việc thiện!”.

“Thôi xin! Tôi rất tỉnh táo”.

“VẬY sao, tôi thấy bước chân của cô có chút chệch choạng”.

“Nếu anh lo lắng cái đó thì không cần đưa tôi về”.

“Cơ hội được phục vụ người đẹp tôi không muốn nhường cho tài xế taxi”.

Cách dùng từ của anh ta khiến Thuần Khiết không biết nói gì, cô tình nghiêm mặt nói: “Ok anh lái xe, bắt đầu từ bây giờ xin anh đừng nói chuyện với hành khách”.

Phong Bính Thần khẽ cười một tiếng, nhẹ nhàng phóng xe đi. Thuần Khiết dựa lưng vào chiếc ghế dễ chịu, thở phào nhẹ nhõm, đang chuẩn bị nhắm mắt nghỉ ngơi một chút, bỗng nhiên lại mở mắt rồi hét lên: “Dừng xe!”.

Phong Bính Thần sửng người, nhưng vẫn giảm phanh. May mà đêm khuya không nhiều xe lắm.

Thuần Khiết quay sang nhìn chiếc xe Chevrolet màu trắng bạc vừa mới phóng qua, dừng lại trước cửa Hồng Tụ Phường. Ôn Đế mở cửa ngồi lên xe. Cô gần như không dám tin vào mắt mình. Một lúc sau cô mới bật cười, nhâm nhí, nhâm nhí hết sức!

Hai mươi phút sau, cảm giác ấy của cô chuyển sang Phong Bính Thần.

Anh không dám tin cô đã ngủ say.

Cảnh tượng lúc này cùng với dáng vẻ, sắc mặt của cô đều không thoát khỏi mắt anh. Dù là người chậm hiểu đến đâu thì cũng có thể cảm nhận được có gì đó không bình thường. Hơn nữa suốt đường đi cô nhắm mắt không nói gì. Anh vốn tưởng rằng cô sẽ đau đớn tột cùng. Nào ngờ cô lại chìm vào giấc ngủ. Điều này thật quá li kì!

Anh tắt máy, ghé sát lại nhìn cô: Hai má đỏ ửng, bờ môi căng đầy như đang chờ đợi một nụ hôn. Đôi lông mi dày che kín đôi mắt, một khi mở ra sẽ giống

như chiếu một tia sáng vào thế giới hỗn tạp, sáng chói tới mức khiến người ta ngỡ ngàng.

Đôi mắt này khiến anh sau hai năm vẫn có thể nhớ ra cô ngay lần đầu gặp lại.

Có điều anh không có ý định để cô qua đêm trên xe.

Anh đưa tay vỗ vào vai cô, gọi hai tiếng nhưng cô không tỉnh. Anh đành phải lấy túi xách của cô, tìm thẻ ra vào và chìa khóa, sau đó mở cửa xe, cúi người bế cô ra.

Lúc ấy thì cô lại tỉnh, mở mắt hỏi anh: “Anh đang làm gì vậy?”.

Phong Bính Thần chưa bao giờ thấy xấu hổ như thế nhưng lại thản nhiên trêu cô: “Tôi định cướp người”.

“Thả tôi xuống”.

Phong Bính Thần lập tức thả cô xuống. Cô bước hụt, suýt chút nữa thì ngã. Anh vội đưa tay đỡ: “Cô không sao chứ?”.

Thuần Khiết giật lấy chìa khóa trên tay anh: “Không sao”.

“Tôi đưa cô lên nhé”.

“Không cần đâu”.

Thuần Khiết nói rồi quay người đi, vẫy tay sau lưng chào tạm biệt.

Vào nhà cô cũng không tắm rửa mà lao ngay lên giường.

Sáng hôm sau chuông báo thức reo âm ỉ, cô tắt đi ngủ tiếp. Nhưng trong lòng vẫn có chút bất an, chín rười đã tỉnh, cảm giác huyết Thái Dương đau âm ỉ.

Dù gì cũng đã quá giờ đi làm, tắm nước nóng trước đã.

Lúc ngâm mình trong bồn tắm, chuyện xảy ra tối qua dần dần hiện lên trong đầu cô.

Xem ra quan hệ giữa Ôn Đế và Trác Việt không đơn giản. Vậy thì cô ta đến ứng tuyển làm trợ lí của Catherine là ngẫu nhiên hay có dã tâm gì khác? Cô ta đã là thiên kim của bách hóa Hồng Thịnh, có lẽ không để ý tới chút lương ít ỏi này, tám chín phần là vì cô. Chỉ là không biết chuyện giữa cô ta và Trác Việt là từ bao giờ, phát triển đến mức nào rồi?

Cô nằm trong bồn tắm, nghĩ đi nghĩ lại chuyện này, cảm thấy vừa nhảm nhí vừa nực cười. Chuyện này cũng chỉ có những đại tiểu thư con nhà giàu mới làm

được. Người bình thường cho dù có dã tâm này thì cũng không có mối quan hệ đó. Suy cho cùng không phải ai cũng có thể vào được tòa soạn của họ.

Cô ngậm mình đứng nửa tiếng rồi mới chui ra, lờ mờ cảm thấy có chỗ nào đó không ổn.

Đến tận khi thay quần áo xong, chuẩn bị đi ra ngoài thì cô mới bất chợt hiểu ra chỗ nào không ổn.

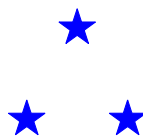
Bởi vì cô không thấy túi xách của mình.

Suốt cả buổi sáng điện thoại của cô không kêu, quả là rất lạ.

Bị mất ở Hồng Tụ Phường? Không đúng, cô vào nhà bằng chìa khóa. Ồ, nhất định là ở trên xe của Phong Bính Thần.

Khỉ thật, ví tiền của cô cũng ở trong đó.

Chẳng còn cách nào, đành phải lấy một nắm tiền xu trong con lợn tiết kiệm. Đến tòa soạn đã rồi tính.

Lúc cô bước vào công ti thì đã là mười một giờ hơn.

Giám đốc sáng tạo ngồi trong phòng làm việc của họ. Cô ta mặc một bộ trang phục Prada màu đen, đi đôi giày cao gót nhọn hoắt, đang nói chuyện điện thoại.

Không khí trong phòng làm việc rất nghiêm túc. Lisa nhìn cô bằng ánh mắt đồng cảm như sắp gặp tai họa.

Thuần Khiết có chút lúng túng.

Bình thường mọi người ra ngoài làm thêm, thông thường hoàn thành trang bìa mà mình phụ trách đúng thời hạn, thỉnh thoảng đi muộn vài lần cấp trên cũng sẽ không nói gì. Nhưng lần này hình như giám đốc Giang không định bỏ qua cho cô. Gọi điện xong, cô ta liền hỏi trang bìa của Thuần Khiết hoàn thành đến đâu rồi. Thuần Khiết nói còn một ít chưa xong.

Cô ta liền hỏi: “Thế hai ngày hôm nay cô bận cái gì?”

Thuần Khiết báo cáo nội dung công việc ngày hôm qua.

Cô ta lại hỏi: “Sáng ngày hôm nay cô làm gì?”.

Thuần Khiết đã đoán được cô ta sẽ hỏi như vậy nhưng không tìm được lí do hợp lí nên cảm thấy rất ngại.

“Gọi điện thoại cô không thèm nghe, rốt cuộc cô đang làm gì?”. Giọng nói của cô ta nghiêm khắc hẳn lên.

Cuối cùng Thuần Khiết ngẩng đầu lên nhìn cô ta: “Buổi sáng tôi...”.

“Xin lỗi, làm phiền một chút”. Cô đang định nói thật thì bị một giọng nói gọi cảm ngắt lời.

Mọi người đều quay đầu nhìn một anh chàng đứng trước cửa. Anh ta mặc chiếc quần màu hồng nhạt, phía trên là chiếc áo sơ mi màu sen trắng, phong lưu tuấn tú, đẹp trai tới mức không chê vào đâu được. Mọi người trong phòng đều làm về thời trang nhưng lần đầu tiên thấy một chàng trai mặc màu hồng đẹp đến như vậy. Ai cũng cảm thấy được mở rộng tầm mắt.

Thư Đình ngồi ngoài cùng đứng dậy và hỏi: “Xin hỏi anh tìm...”

“Tôi tìm Thuần Khiết. Cô ấy bỏ quên túi xách ở phòng làm việc của tôi”. Anh ta giơ chiếc túi da màu xanh trên tay về phía Thuần Khiết: “Điện thoại của cô cứ kêu mãi, ồn chết đi được...”. Nói rồi tinh nghịch nháy mắt với cô.

“Cảm ơn!”. Thuần Khiết cầm túi xách, gượng cười với anh ta.

Giám đốc Giang rất không quen với kiểu bị người khác lờ đi. Cô ta khoanh tay, vênh mặt hỏi: “Anh là ai?”.

Dường như lúc này Phong Bính Thần mới nhìn thấy cô ta. Anh ta mỉm cười và nói: “Tôi họ Phong. Lần trước bạn tôi giúp tòa soạn của các cô chụp một bộ ảnh. Sáng nay tôi bảo Thuần Khiết đến chọn, hi vọng không làm ảnh hưởng đến công việc của cô ấy”.

Giám đốc Giang lạnh lùng nói: “Vậy sao, ảnh đâu?”.

Thuần Khiết nghe vậy, không khỏi toát mồ hôi vì lời nói dối của anh ta. Chỉ thấy Phong Bính Thần không hề hốt hoảng, mỉm cười và nói: “Ảnh vẫn cần phải xử lí một chút...”.

“Vậy sao?”. Giám đốc Giang cau mày tỏ vẻ nghi ngờ “Không biết bạn của anh tên là gì?”.

“Steven!”. Lisa không kịp được nói chen vào: “Bạn của anh ấy là Steven Fong”.

Giám đốc Giang không nói nữa. Cánh tay vốn đang đan vào nhau cũng bắt giắc hạ xuống. Nhưng vẫn đứng nói với Thuần Khiết: “Ồ, thì ra cô đi chọn ảnh...”.

Thuần Khiết chỉ có thể cười với cô ta, mơ hồ đáp lại một tiếng.

Nhưng Phong Bính Thần không vội rời đi mà hỏi Thuần Khiết: “Nể tình tôi mang túi xách đến tận đây, cô không phiền mời tôi ăn bữa cơm chứ?”.

Thuần Khiết nhìn giám đốc Giang, gượng cười nói: “Vẫn chưa đến giờ ăn trưa, hay là anh đợi một lát...”.

Giám đốc Giang nói: “Cũng sắp đến giờ rồi. Nếu cô đói thì đi ăn đi”.

Thế là Thuần Khiết xách túi, cùng Phong Bính Thần đi ra ngoài.

Vừa vào thang máy, cô đã nóng lòng hỏi: “Sao anh biết tôi...”.

Phong Bính Thần cười ngắt lời cô: “Đọc tin nhắn của cô”.

Thuần Khiết vội lấy điện thoại trong túi, mở hộp thư đến, Lisa nhắn hai tin nhắc nhở cô bà Giang muốn gây phiền phức cho cô. Ngoài ra còn có vài cuộc gọi nhờ.

“May mà anh kịp thời ứng cứu”. Cô gấp điện thoại rồi đặt trước ngực, nhắm mắt thở phào.

“Đúng vậy, vì bay đến cho kịp anh hùng cứu mỹ nhân mà tôi không được ngủ ngon giấc. Cô nhìn quầng thâm trên mắt tôi này...”.

Anh ta nói rồi cúi người ghé sát vào mặt cô rất tự nhiên. Mái tóc xoăn dài và rậm xòa xuống mặt cô.

Thuần Khiết cảm thấy da đầu tê tê, giống như bị điện giật. Cô chưa bao giờ nhìn thấy đôi mắt nào đẹp như vậy ở khoảng cách gần như thế, giống như lời nguyên muốn hút cô vào trong. Trong nháy mắt cô có cảm giác mình như ngừng thở.

Phong Bính Thần cũng nhận ra tư thế này có chút thân mật. Mùi sữa tắm trên người cô khiến anh không kìm được đắm say. Lúc ấy thang máy kêu một tiếng rồi dừng lại.

Thuần Khiết như tỉnh giấc mộng, vội vàng đi ra trước. Vừa đi vừa hỏi: “Anh muốn ăn gì?”.

“Tùy cô”.

“Gần đây chẳng có gì ngon, ăn cơm văn phòng nhé”.

“Ok”.

“Anh có biết hôm nay anh mặc như thế này giống cái gì không?” Thuần Khiết kiểm chuyện làm quà.

“Giống cái gì?”. Phong Bính Thần hỏi.

“Giống một câu thơ”.

“Câu nào”.

“Nhất thụ lê hoa áp hải đường⁽¹⁾”.

Phong Bính Thần cười và nói: “Bất nạt tôi không hiểu quốc học à? Câu thơ này không dùng như thế...”.

Thuần Khiết cũng cười: “Tôi hiểu theo nghĩa đen. Anh mặc trên trắng dưới hồng, phong tao⁽²⁾ như vậy, sau này chắc chắn là...”. Nói đến đây bỗng nhiên không nói nữa. Hai từ “phong tao” ngoài dùng để mắng mỏ người khác, thông thường chỉ là bạn bè thân thiết mới dùng. Câu nói này của cô khiến quan hệ giữa hai người trở nên gằn gũ hơn.

Phong Bính Thần mỉm cười chờ câu tiếp theo: “Sau này chắc chắn sẽ như thế nào?”.

Đã nói đến đó, Thuần Khiết chỉ có thể nhún vai: “Anh biết đấy, một bông hoa lê áp hải đường”.

Anh bật cười ha ha.

Thuần Khiết đưa anh đến nhà hàng mới mở gần đó. Cô và Lisa đã ăn ở đó một lần, thấy mùi vị khá ngon. Chỉ là không biết có hợp khẩu vị của Phong Bính Thần hay không. Gần đây cũng không có nhà hàng nào sang trọng.

Cô gọi một suất tôm nõn xào ngô.

Phong Bính Thần giở menu xem từ đầu đến cuối. Cuối cùng cũng gọi một suất tôm nõn xào ngô.

Thuần Khiết hỏi: “Không phải là anh chưa bao giờ ăn cơm văn phòng đây chứ?”.

Anh ta mỉm cười hỏi lại: “Cô thấy có giống không?”.

Thuần Khiết gật đầu: “Rất giống”.

Phong Bính Thần cũng gật đầu khen ngợi cô: “Ừm, cô nhìn rất chuẩn”.

Thuần Khiết mỉm cười nhìn anh ta.

Nửa khuôn mặt của anh ta khuất trong ánh nắng, quả thực đẹp tới mức không thể diễn tả được bằng lời. Làn da mịn màng không một chút tì vết. Anh ta có đôi tay của một người sống trong nhung lụa, khớp xương cân đối, dài và đẹp, móng tay màu hồng nhạt, đẹp hơn cả bàn tay trên tạp chí của họ. Cô gần như không tìm được muốn sờ thử.

Phong Bính Thần chú ý ánh mắt của cô, giơ tay lên lật đi lật lại nhìn một lúc rồi nghiêm túc hỏi: “Không phải cô muốn nói là mình biết xem tay, sau đó nhân cơ hội cầm tay tôi chứ?”.

“Tôi giống người không có một chút sáng tạo nào như vậy sao?”.

“Vậy cô sẽ làm thế nào? Ví dụ cô là con trai, muốn bắt chuyện với một cô gái...”.

“Tôi sẽ vờ quen cô ta, nắm tay cô ta, sau đó hỏi có phải trước đây chúng ta đã gặp nhau ở đâu rồi không?”.

“Như thế có sáng tạo không?”.

“Quá tồi, nhưng tôi học nó từ anh”.

Phong Bính Thần bĩu môi lắc đầu, ánh mắt ẩn chứa nụ cười.

Thuần Khiết nhìn vào mắt anh ta và hỏi: “Trước đây chúng ta đã từng gặp nhau thật sao?”.

Anh ta nhú mày, vờ ra vẻ trầm ngâm: “Cô biết không, lần đầu tiên nhìn thấy cô, tôi có cảm giác hình như kiếp trước chúng ta đã chết cùng nhau...”.

Thuần Khiết ngượng ngùng tới mức không biết nói gì. May mà phục vụ mang đồ ăn tới. Thế là cô vội vàng lấy thức ăn bịt miệng. Người này da mặt rất dày, công lực thâm hậu, cao thủ tuyệt thế cũng không thể địch nổi.

Phong Bính Thần rất hài lòng với vẻ mặt của cô, vui vẻ thưởng thức bữa trưa.

Thuần Khiết cúi đầu một lúc rồi cầm cốc nước trái cây uống một ngụm, nhân tiện lướt nhìn xung quanh. Sau đó cô phát hiện gần như cả văn phòng đều vào nhà hàng này. Lisa, Thư Đình, Tô San, dĩ nhiên cũng không thể thiếu cô đồng nghiệp mới - Ôn Đế.

Ăn trưa xong, cô tiễn Phong Bính Thần rồi quay về phòng làm việc, lập tức bị các đồng nghiệp bao vây hỏi han. Họ đều dò hỏi anh chàng đẹp trai kia là ai. Họ có quan hệ như thế nào.

Chỉ có Lisa là khá bình tĩnh, thay cô giải thích với mọi người: “Chỉ là bạn bình thường”.

Tô San phát biểu ý kiến với tư cách là bậc đàn chị: “Cái gì mà bạn bình thường. Ánh mắt anh ta nhìn Thuần Khiết không giống”. Sau đó lại thở dài một tiếng, vờ ra vẻ ca thán: “Nếu tôi trẻ lại mười tuổi, nhất định sẽ theo đuổi anh ta”.

Vừa nói dứt lời, mọi người đều cười âm lên.

Tô San cũng cười: “Thuần Khiết, tuổi trẻ chỉ có một lần, em phải nắm lấy cơ hội. Một người đàn ông tuyệt vời như thế không phải lúc nào cũng có thể gặp được...”.

Thuần Khiết biết chuyện này càng nói càng dễ gây hiểu lầm, chỉ biết cười.

Vì buổi sáng bị giám đốc sáng tạo điểm danh phê bình nên cả buổi chiều cô chăm chỉ ngồi trước máy tính làm việc, in bản thảo biên tập của kì này rồi nộp cho cấp trên kiểm định. Sau đó lại gọi điện cho nhiếp ảnh gia.

Giữa giờ nhận được tin nhắn của Trác Việt hẹn gặp cô.

Cô không bận tâm, làm xong các việc lật vặt, lúc sắp về đã là hơn bảy giờ.

Ôn Đế cũng làm thêm, thấy cô ra cửa cũng vội cầm túi xách chạy ra: “Chị Chân, chúng ta cùng về nhé”.

Ý nghĩ nhảm nhí lại xuất hiện trong đầu Thuần Khiết.

Cô muốn xem xem cô ta sẽ diễn tiếp vở kịch này thế nào.

Hai người vào thang máy. Cô ta hỏi: “Chị Chân, anh Phong kia là bạn trai của chị à?”.

Thuần Khiết cười và nói: “Bạn bình thường”.

Ôn Đế mở to đôi mắt đẹp đẽ của mình, ngạc nhiên thốt lên: “Không thể nào? Anh ấy là bạn của Steven, lại đích thân mang túi đến cho chị, chắc chắn là có ý với chị. Nếu không chỉ cần gọi trợ lí đi một chuyến là được...”.

Thuần Khiết không còn gì để nói với kiểu logic này, mỉm cười và nói: “Tôi không có ý kiến với những suy đoán ngộ nhận như vậy”.

Ôn Đế bị dội nước lạnh nhưng vẫn kiên trì dò hỏi: “Anh ấy làm gì ạ?”.

Thuần Khiết lạnh lùng nói: “Tôi chỉ biết anh ta là bạn của Steven, những chuyện khác tôi không biết”.

Ôn Đế cảm thấy ấm ức: “Chị Chân, hình như chị không thích em”.

Thuần Khiết cười: “Cô đa nghi rồi”.

Ôn Đế lại hỏi: “Đúng rồi, hôm qua chị chơi vui chứ ạ?”.

Thuần Khiết nói đúng sự thật: “Tiếng nhạc ồn quá”.

Cuối cùng sắc mặt của Ôn Đế cũng thay đổi, nụ cười rạng rỡ biến mất.

Khuôn mặt của Thuần Khiết không chút biểu cảm.

Cô không có thời gian rảnh rỗi để cùng cô ta chơi trò vô vị này. Nếu Trác Việt thật sự muốn chia tay với cô. Cô sẽ vui vẻ đồng ý để anh ta toại nguyện. Suy cho cùng tình yêu không thể gượng ép. Nhưng đây là chuyện riêng giữa cô và Trác Việt, không cần người ngoài nhúng tay vào.

Chú thích:

(1) Dịch nghĩa: Một nhánh hoa lê đèo lên hải đường. Đây là câu thơ trong bài thơ Nhất thụ lê hoa áp hải đường của Tô Đông Pha làm để nói đùa Trương Tiên lấy vợ trẻ. Trương Tiên đã tám mươi tuổi, lấy một người thiếp mười tám tuổi. “Lê hoa” là chỉ Trương Tiên, “hải đường” là chỉ thiếu phụ mười tám tuổi, “áp” là đèo lên, áp cũng là áp đảo, vượt trội hơn hẳn.

(2) Phong tao: Lả lơi, làm đôm, làm dáng.